

Educar a distància, curta.

Ja fa unes setmanes que infants i adults vivim des de casa. Després d'uns primers dies d'estupefacció on la sorpresa va anar deixant lloc a la por, el neguit i la tristesa, sembla que ens hem anat acostumant a habitar la nostra llar. Poc o molt ens hem anat adaptant a noves rutines i malgrat les limitacions de moviment i llibertat, anem veient esclatxes d'oportunitats que aquest temps de confinament en família, ens regala.

La vida, a fora, ha continuat el seu curs. Els carrers i places s'han omplert de silenci. Els ocells canten amb més força des dels arbres, els esquirols salten tranquils de branca en branca. El cel torna a ser blau i l'aire és de nou respirable.

I en aquest escenari que va esdevenint quotidià, apareixen preguntes i reflexions entorn l'educació: Quin personatge representa l'escola? Quines són ara les seves funcions? Com s'educa en aquesta realitat inesperada? On queda l'escola com a lloc d'encontre amb els i les altres? Quin paper tenim els i les mestres? Què necessiten els infants i les famílies de nosaltres? ...

Els equips pedagògics, després d'uns primers dies de parada obligada per la incertesa de la situació, hem anat donant resposta d'una manera o altra, a allò que creiem essencial sense perdre la coherència amb el projecte educatiu de cada escola.

Donat que la situació s'ha anat allargant ens hem vist obligades a adaptar-nos a una educació a distància, telemàtica i allunyada dels nostres infants. Volent donar resposta a les demandes de famílies i del Departament hem pensat propostes didàctiques que d'alguna manera poguessin donar continuïtat a l'activitat dels infants a l'escola.

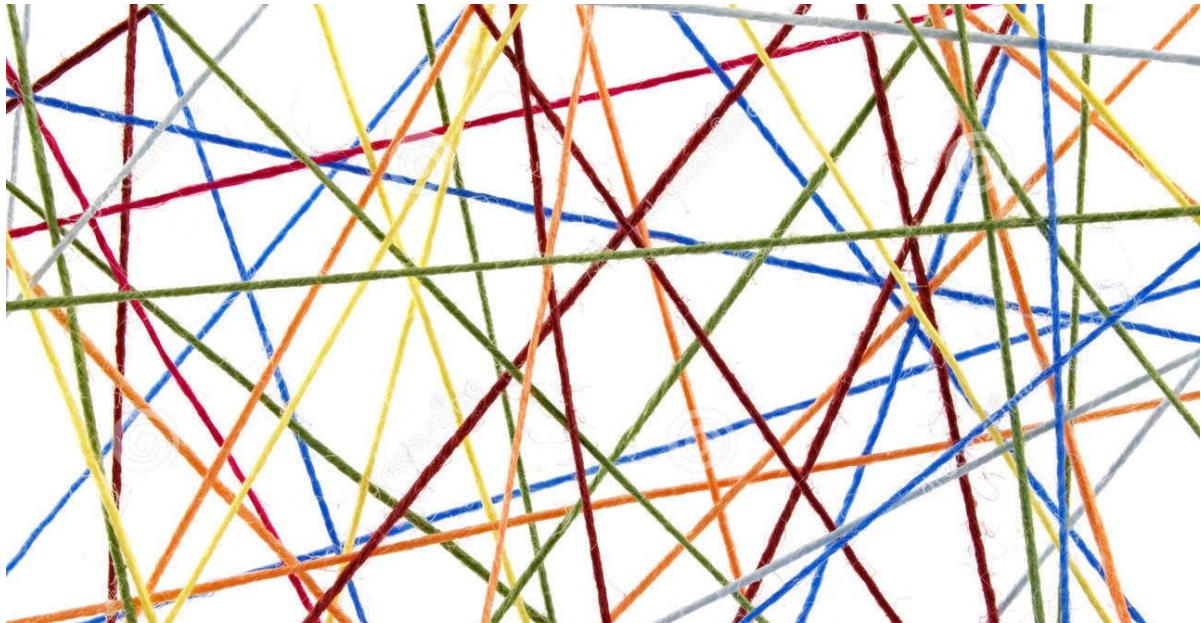
Però té sentit educar a distància a infants de tres, quatre i cinc anys? Com es personalitza l'aprenentatge a distància? Com ajustem la nostra intervenció sinó podem observar què fan les criatures, com es mouen ni que senten? On queda aquella abraçada que sosté? I els ulls que validen i donen confiança per seguir fent? I les converses espontànies, sinceres i càlides quan ens fan còmplices dels seus secrets? I les preguntes que l'adult llença per generar reptes un cop escoltats als infants? I el joc entre ells i elles? I l'emoció compartida? I la satisfacció de veure'ls assolir els seus propis reptes? ...

Crec que educar, la relació pedagògica, necessita de proximitat.

Educar, ser mestra, demana de ser-hi, de posar-se a l'alçada de cadascun dels infants. Educar és acompanyar sense presses. Educar és deixar-se sorprendre per les accions de la mainada i

per les seves descobertes. De poc serveixen les propostes enviades a casa o les receptes disfressades d'activitats motivadores. Educar demana d'ajustar la pròpia intervenció en funció de la individualitat, demana de compartir amb l'infant, demanar conèixer el seu context i el el seu dia a dia. Saber quins són els seus interessos, desitjos i somnis és bàsic per poder acompanyar-lo a aprendre i créixer.

Espero doncs, que aviat puguem tornar a l'escola i que ho fem amb més coherència i il·lusió, convençudes que en l'ofici de mestra de poc en serveix atendre a distància. Desitjo que a la tornada, prengui encara més valor el trobar-nos amb els i les altres, el mirar-nos de prop i saber-nos diferents i respectats alhora; sentir-nos comunitat, una xarxa teixida amb l'esperança que juntes arribarem més lluny. Desitjo que siguem capaces d'acollir amb atenció allò que cada nena i cada nen ens regala per, si ens deixa, acompanyar-lo i compartir un tros de vida a distància, curta.

Laia Pi Morera

Maig de 2020